

HORIZON

SCOTT WESTERFELD

På dansk ved Peter Vinum

**OTTE TIMER
TIDLIGERE**

1

Javi

”Næste spørgsmål,” sagde Molly. ”Hvor mange kilometer ledning er der i dette fly?”

”Øh, en hel del?”

”Få nu gang i de små grå, Perez. Kom med et bud!”

Javier Perez sukkede. ”Hvis jeg kommer tæt nok på, holder du så op med at stille sådan nogle irriterende spørgsmål?”

”Niks. Du har brug for adspredelse.” Molly havde et bredt smil på læben og et fast tag om bogen med flyfakta. ”Jeg har spørgsmål til mindst 14 timer mere. Der er nok til hele turen!”

”Det var *dig*, der ville sidde ved siden af hende!” sagde Anna fra rækken bagved. Ved siden af hende sad Oliver og grinede.

Javi stønnede og håbede, at flyet snart ville lette, så han kunne læne sig tilbage og lade, som om han sov.

Det havde vist sig at være en forfærdeligt dårlig idé at fortælle Molly, at han havde flyskræk. For det gjorde det til hendes opgave som holdleder at få ham til at tænke på noget andet – med tekniske spørgsmål naturligvis. I robotklubben, hvor de tilbragte alle deres eftermiddage, snakkede Molly altid løs, fra de kom, til de gik. Hun forklarede de andre, hvad hun lavede, mens hun arbejdede, og hun udfordrede dem til at gøre det samme. For hende var det ikke en hobby at bygge robotter, det var en *samtale*.

Men sjovt nok virkede det faktisk. Da spørgsmålet havde sat sig fast i Javis hjerne, var flyet ikke længere den store, ukendte kraft, der skulle transportere ham væk hjemmefra for første gang i hans liv. Nu var det en teknisk opgave.

Hvor mange kilometer ledning? tænkte Javi.

De fire medlemmer af Team Killbot fløj på økonomiklasse sammen med deres vejleder, hr. Keating. Da holdet kvalificerede sig til VM i robotfodbold, havde en eller anden millionær tilbudt at betale rejseomkostningerne. Der var mange velhavende mennesker, der donerede penge til Brooklyns Skole for Teknik og Videnskab. Men fem billetter på første klasse til Japan? Ingen donerede *så* mange penge.

Men nu sad de altså i ”luksus-økonomiklasse-sæderne”, som hr. Keating kaldte dem, som var bygget til 14-timers flyviture. Javis sæde var omgivet af lys og knapper, og der var også en videoskærm. Og det var vel alt sammen forbundet med ledninger?

Han havde allerede testet knapperne på armlænet. De styrede læselampen, skærmen og hældningen på hans sæde. Der var en knap til at tilkalde en stewardesse og en vippekontakt med lydstyrkesymboler. Der var endda en lille fjernbetjening til spil (som lod til også at være en telefon, for det tilfælde, at man havde behov for at ringe til en eller anden halvvejs henne over polarcirklen).

Javi havde lyst til at pille det hele fra hinanden, så han kunne se alle ledningerne, motorerne og tandhjulene. Han havde skilt ting ad, så længe han kunne huske. Lige siden han var fem år gammel, og hans mor lod ham skille en defekt mikrobølgeovn ad.

Han forestillede sig ledningerne, der løb under gulvet i kabinen og snoede sig op i sæderne og rundt om dem. Over ham måtte der være endnu et net af ledninger, der ledte strøm til alle lamperne og blæserne i loftet ...

”Har du et kvalificeret gæt?” indskød Molly. ”Eller kan du konkludere noget?”

Javis hjerne summede. Der måtte være mindst 30 meter ledning per sæde, og der var omkring 500 passagerer i flyet. Det var allerede *15 kilometer*, og dertil kom flyets klapper og motorer, alle cockpittets instrumenter og de ekstra ledninger, der måtte være i de enorme sæder på første klasse et par rækker foran dem.

Det var for meget at regne ud, så han gangede bare det første tal med ti.

”I hele flyet er der måske 150 kilometer ledning?”

”Slet ikke noget tosset bud.” Molly viftede med bogen.

”Men det er faktisk omkring *tre* gange så meget. Flyet er et teknologisk vidunder!”

”Wow,” sagde Javi, selvom han udmærket vidste, at det at udvise forbløffelse uvægerligt ville udløse flere faktaspørgsmål. ”Det virker på en eller anden måde fjollet at transportere vores små, simple robotter til Tokyo i så kompliceret en maskine.”

”Dræberrobotterne er *ikke* simple,” sagde Molly. ”De er forsvarende amerikanske mestre i robotfodbold for juniorer!”

Javi trak på skuldrene. ”Er det nu, jeg skal minde dig om, at det andet holds robotter gik i stykker under transporten? Det er rent held, at vi sidder her.”

”Vi ville have vundet alligevel.” Molly så udfordrende på ham.

Det var Javi ikke så sikker på. Han havde set videoer med de robotter, som de uheldige finalister fra New Mexico havde bygget. Firbenede skorpioner, der pilede omkring og slog til bolden med halen. Sammenlignet med dem var hans og hans venners dræberrobotter blot en samling brødristerere på hjul. Tomhjernede bøller, der for rundt om bolden og brutalt fejede de andre spillere af banen.

”Som når femårige spiller fodbold,” havde en af dommerne mumlet i semifinalen.

I hver af deres dræberrobotter var der ... tja, sammenlagt var der vel omkring fem meter ledning ...

Ikke ligefrem teknologiske vidundere.

Aftenen forinden havde hele Javis familie været samlet

til afskedsmiddag. Hans onkler, tanter, fætre og kusiner havde allesammen talt om, hvor stolte de var af ham, og hans mor fortalte om, dengang han var syv år gammel og hjalp hende i hendes job som vicevært ved at gå rundt i ejendommen sammen med hende og reparere låse og vandhaner. Men under hele middagen havde han følt sig som en bedrager. Hvis man bildte sig ind, at man vidste noget om teknik, var man vel ikke bange for at flyve.

”Næste spørgsmål,” sagde Molly. ”Hvor mange gange i verdenshistorien er det sket, at et Aero Horizon-fly er styrtet ned?”

Han stirrede på hende. Gjorde hun grin med ham?

Hvis Javi havde lært én ting af at bygge robotter, så var det, at der ikke var grænser for, hvad der kunne gå galt. Uanset hvor grundigt han testede dræberrobotterne, gjorde de altid de mest uforudsigelige ting under kampene.

Han tænkte på de 450 kilometer ledning i flyet, de mange millioner nitter og skruer i skroget, han tænkte på pakningerne, motorerne og tankene, der var fyldt med brændstof. Alle de dele, der kunne gå i stykker, flække eller eksplodere.

”Det er nok sket ... hmm ... to gange,” sagde han forhåbningsfuldt.

”Niks,” sagde Molly. ”Nul gange!”

”Er det rigtigt?”

”Jep. Flåden har ikke haft ét eneste styrt i de 40 år, den har eksisteret.”

”Der kan man bare se.” Et lettet smil bredte sig på Javis

læber, og hans irritation over Molly fortonede sig. Selv når hun drillede ham, var der en dybere mening med det. ”Tak.”

Hun trak på skuldrene som for at signalere, at hun gik ud fra, at hans flyskræk nu var helt forsvundet. ”Nyd nu bare turen, Perez. Den her gang vinder vi helt regulært.”

De slog deres knyttede næver mod hinanden, og Javi sagde: ”Team Killbot!”

Hr. Keating lænede sig frem fra sæderækken bag dem. ”Øh, tror I måske, I kan tale om noget andet end flystyrt?”

”Faktisk,” sagde Molly, ”så talte vi om det totale *fravær* af flystyrt.”

”Jamen alligevel,” sagde hr. Keating bestemt. ”Der er folk, der er nervøse for at flyve.”

”Ikke robotingeniører som os.” Molly smilede til Javi. ”Okay, næste spørgsmål ...”

”*Sidste* spørgsmål,” sagde Javi bønfaldende.

Molly så ud, som om hun skulle til at protestere, men så lød der et *ding* i kabinen, og en stemme bekendtgjorde, at dørene blev lukket.

Javi sank en klump. Natten forinden havde han forestillet sig, at han i dette øjeblik ville springe op og spæne ud af flyet. Men takket være Molly og hendes afledningsmanøvrer var han nu i stand til at blive siddende.

”Fyr løs,” sagde han.

”Det her er mit yndlingsspørgsmål.” Molly trak bogen helt tæt ind til sig, så han ikke kunne se svaret. ”Hvad kalder stewardesserne det, når iltmaskerne falder ned fra loftet?”

Javi så skeptisk på hende. ”Kalder de det noget bestemt?”

”Det er hemmelig stewardesseslang. Du får lidt hjælp: Når iltsensoren bliver udløst, ryger alle gummimaskerne pludselig ned fra loftet. Alle flipper ud og råber og skriger som vilde dyr. Hvad kalder stewardesserne det?”

”Øh, en virkelig dårlig dag på arbejdet?”

”Niks.” Molly kiggede fornøjet på ham. ”De kalder det ’gummijunglen’. Fik du den? Fordi alle opfører sig som aber, og maskerne hænger ned som lianer! Men når det sker, er det som regel bare et uheld, fordi sensoren er i stykker.”

Javi prøvede at gengælde hendes smil, men nu kunne han ikke slippe tanken om de hundredvis af masker, der lå rullet stramt sammen i deres små rum oppe i loftet, klar til at springe frem som slanger og skabe panik.

Endnu en ting, der kunne gå galt.